

Turvapaikka

”Jumala on turvamme ja linnamme, auttajamme hädän hetkellä.”

Näillä sanoilla alkaa psalmi 46, joka on lohduttanut ihmisiä vuosisadasta toiseen. Sanat ovat kuin majakka myrskyssä, silloin kun elämä horjuu ja tutut maamerkit katoavat sumuun.

Psalmin kirjoittaja ei kiellä, etteikö maa joskus järkkäisi. Hän tietää, että vuoret voivat vaipua merten syvyyksiin ja että meri kuohuu voimakkaasti. Maailma muuttuu, uutiset pelottavat, ja omakin elämä voi tuntua ajoittain hallitsemattomalta. Silti keskellä kaikkea psalmin kirjoittaja lausuu rohkeasti: *”Sen tähden emme pelkää.”*

Kristillinen usko ei lupaa elämää ilman myrskyjä. Se lupaa jotakin syvempää: että myrskyn keskellä Jumala on. Hän on ”kaupunkinsa keskellä”, ja siksi kaupunki ei järky. Jumala ei ole etäinen tarkkailija, vaan läsnä oleva turva — kuin linna, jonka muurit kestävät, vaikka kaikki muu sortuisi.

Psalmi kertoo myös virrasta, joka ilahduttaa Jumalan kaupunkia. Se on kuva Jumalan armosta ja läsnäolosta, joka virtaa elämän keskelle hiljaisena, kantavana voimana. Se ei aina ole näkyvää, mutta sen vaikutus tuntuu: rauha, toivo, kyky jatkaa, vaikka sydän olisi raskas.

Kun aamu valkenee, Jumala auttaa. Yön pimeys ei ole lopullinen. Jokainen uusi aamu kantaa lupauksen siitä, että Jumalan armo on uusi joka päivä.

”Herra Sebaot on kanssamme. Jaakobin Jumala on turvamme.”

Näissä sanoissa on koko psalmin sydän. Niissä on kutsu luottaa, levätä ja uskaltaa. Sillä Jumalan luona on turvapaikka, johon myrskyt eivät yllä ja jossa sielu saa hengittää.

Sirkku Pelkonen
Seurakuntapastori
Orimattilan seurakunta